

Hongerig volk

Er woei een krachtige, gure oostenwind over de prairie. De wolken hingen laag boven de uitgestrekte grijze vlakte. Zo nu en dan sneeuwde het lichtjes boven de verzameling tipi's. In de verte kon je een wolf horen huilen. De vogels hadden zich verstopt in het lage struikgewas en hielden zich stil. Krakend door het harde, bevroren gras liep één van de hoofdmannen richting de opening van de grootste tipi in het kamp. Binnen was het warm en rook het naar brandend hout en kruiden. De aanwezigen werden langzaam zichtbaar door het schijnsel van het knisperende vuur. Het was een mysterieus gezicht. Diep in gedachten verzonken zaten de

hoofdmannen van de andere clans te staren naar het vuur. Niemand sprak en er heerste een grimmige sfeer. De chieft zong met een diepe sonore stem in zichzelf. Het hoorde bij het ritueel om samen te zitten. Iedereen zat op zijn plaats op en onder de

huiden die rondom het vuur verspreid lagen. Kokopelli, de medicijnman, ratelde met zijn stok om het gezang van de chieft te ondersteunen. Af en toe zong een vrouw met hoge stem met de chieft mee. De stamraad hield een belangrijke bijeenkomst. Samen met chieft zaten de vier hoofdmannen bij elkaar rondom het vuur. Hoofdman Seminole keek strak voor zich uit en vermeed elk oogcontact met de chieft. Alleen Pitalshero keek met een krachtige blik naar de chieft in

afwachting van wat er komen ging. Muraco snoof aan de rook van de pijp die ze gezamenlijk rookten. Hoofdman Anoki keek onzeker om zich heen en wiebelde nerveus heen en weer op zijn plaats. De chieft stopte met z'n gezang en keek langzaam op. Hij haalde diep adem en zuchtte. Zijn ogen werden groter. Toen hij voelde dat hij ieders aandacht had,

plaatste hij slechts één enkele zin in de stilte: "Het volk heeft honger." De hoofdmannen bleven lang zwijgend voor zich uit kijken. Langzaam werd er in het rond gekeken of er iemand van de aanwezigen misschien iets wilde zeggen. De stilte hield minuten lang aan. Voorzichtig begon de medicijnman weer met z'n geratel. Dansend ging hij rond het vuur en sprak mysterieuze bezweringen uit. Zijn gezang gaf aan dat het om iets belangrijks ging. De chieft had deze stamraad bij elkaar geroepen omdat er binnen de stam veel onrust was ontstaan over het voortbestaan. De sfeer van het gezang veranderde en ook het ritme van het

geratel. Plotseling was het weer stil. De hoofdmannen keken om zich om te zien wie er als eerste het woord zou nemen. Hun blik eindigde gevoelsmatig bij Anoki. Hoofdman Anoki leidde een grote groep krijgers. Zij waren ook hele goede jagers en daarom van groot belang voor de stam. Hij leidde zijn clan met strakke hand, wilde altijd het juiste doen. Hij eiste dat iedereen zijn steentje bijdroeg om samen een hoger doel te bereiken. Zijn families waren tevreden over zijn manier van leidinggeven omdat het orde en rust bracht. "Wij kunnen er niets aan doen dat ons volk honger heeft. We hebben het hele jaar gejaagd en veel bizons gedood. Ook ik wil zorgen voor mijn families, maar de lange winter heeft